

У староиндијској, ведској (ариј(ев)ској) књижевности и цивилизацији остају поменути неки данашњи или, пак, историјски народи, већином неариј(ев)ски, односно варварски. Циљ овога предавања јесте да најважније међу њима обради и да се посебно осврне на *Срб(љ)е* те на значење појма *Ариј(ев)ац* и каквим то све закључцима води на нивоу ведског, али и савременог етноса.

§ 1. Неки ведски варварски народи

○ *Кирате/Кирати/Кираћани* (деван./санскрт. *kirātāḥ*) – 1) ведски варварски планински и шумски дивљи народ ловаца, који је одбацио ведску мудрост и цивилизацијски се срзоао, патуљастог раста, *налик (планинским?) змијама* (шта год то значило), вероватно црне масти, добри коњушари и коњаници, чије жене носе тепалицу за муве и слично да се од мува одбране, а биле су и проститутке и подводачице = данашњи *Сантал-Парганци* који живе у делу данашње индијске провинције *Бихар* и *Тота-Нагпури* у индијској провинцији *Тота-Нагпур* ■ на хеленистичком (којнистичком) грчком *Kirrhadaí* [чит. кираде, кир^рхадаи]; 2) ведски варварски народ = данашњи Африканци, тј. црна (афричка) раса.¹

○ *Хуне/Хуни* (деван./санскрт. *hūnāḥ*) – ведски варварски планински народ, синоним за сваки планински народ = историјски народ Хунâ који је имао своју територију северно од Индије у делу бившег СССР-а и у источном делу Немачке, а питам се не би ли ту – територијално – могли допасти и Словени ■ на латинском *Hunni* [чит. хуни, хун^ни], на кинеском *Hsiungtu*.²

○ *Андре/Андри/Андріјци* (деван./санскрт. *andhrāḥ, āndhrāḥ*) – ведски варварски народ, од којих су неки живели и од игара са смртним исходом = данашњи дравидски *Андри/Андріјци* који живе у индијској покрајини *Андра* при југу Индије и говоре дравидски језик *телугу*.³

○ *Пулинд/Пулинди/Пулинђани* (деван./санскрт. *pulindāḥ*) – ведски варварски брдско-планински ратнички народ, који је одбацио ведску мудрост и ратнички (кшатријски) кодекс и цивилизацијски се срзоао, и чијим се именом назива и једна „змијска млада“ (шта год то значило) = прастановници античке Грчке/Хеладе, старим, античким Грцима сродни *Пелазги* или *Пеластии* (од којих потичу и библијски *Филистџи*, данашњи *Палестинци*), тј. то би – територијално – били стари Грци/Хелени, као и данашњи Грци/Јелини ■ на старогрчком *Pelasgoi, *Pelastoi* [чит. пелазгои, пеластои], на старојеврејском (хебрејском) *p^llišṭ-im* [чит. п'лиштим], на асирском *palašta, pilištu*, на старом египатском *p-r-št* [чит. п'л'шт, пелешет].⁴

○ *Пулкасе/Пулкаси/Пулкашани* (деван./санскрт. *pulkaśāḥ, pulkaśāḥ, pulkaśāḥ, pulkaśāḥ, pulkaśāḥ*) – ведски варварски народ, можда настао моралним и цивилизацијским срзовањем (из)мешаног потомства сталежа кшатријâ (ратника и управитеља) = под

¹ A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda, *Śrīmad-Bhāgavatam II*, Vaduz (2.4.18. & comm.), *Śrīmad-Bhāgavatam IX* (9.20.30), *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 283, 3. (kirāta, kirātārjunīya, kirātāśin, kirāti).

² *Śrīmad-Bhāgavatam II* (2.4.18. & comm.), *Śrīmad-Bhāgavatam IX* (9.20.30), *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 1301, 3. (hūna), *Historischer Weltatlas*, Wiesbaden, 2004, 24, 28, 29.

³ *Śrīmad-Bhāgavatam II* (2.4.18. & comm.), *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 45. 1. (andhra), 1045, 3. (śaka), A. Gluhak, *Hrvatski etimološki rječnik*, Zagreb, 1993, 16.

⁴ *Śrīmad-Bhāgavatam II* (2.4.18. & comm.), *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 638, 1. (pulinda), V. Georgiev, *Introduction to the history of the Indo-European languages*, Sofia, 1981, 96-107.

великим знаком питања и само по сазвучности, то би били (они још непословењени) азијатски *Бугари* (старије *Блгари*).⁵

○ *Абџре/Абџри/Абџрјани* (деван./санскрт. *ābhjṛāḥ*) – ведски варварски ратнички народ, који је одбацио ведску мудрост и ратнички (кшатријски) кодекс и цивилизацијски се срзоао, синоним за пастире и народ пастира̇ = група историјских и данашњих народа од кавкаског и иранског горја до слива реке *Сарасвати* у данашњој пакистанској провинцији *Синд*, захватајући притом (преко Арабијског мора) и део Арабијског полуострва, што би заправо били сви пастирски народи у саставу некадашњег Персијског царства и макар део пастирских Арабљана/Арапа.⁶

○ *Сумбе/Сумби/Сумбијци* (можда и *Шумби/Шумбијци*) или *Канки/Канһани* (деван./санскрт. *сумбхāḥ*, *шумбха-*, *каикāḥ*) – ведски варварски народ, који је можда живео близу воде и хранио се рибом, попут *чапљџи*, можда полуномади, насилници и убице = под великим знаком питања, то би била она индо-иранска приморска племена које хеленистички грчки историчар *Аријан* у своме опису повлачења Александра Великог из Индије до Вавилона под именом *Збитија* у *Индији* назива *Рибоједци* (хелен. (којн.) грч. *Ikhthyophages* [чит. ихтиофагес, ик^(х)т^(х)џоп^(х)агес]).⁷

○ *Јаване/Јавани/Јаванци* (деван./санскрт. *јаванāḥ*, можда *јаванāḥ*) – ведски варварски ратнички народ, који је одбацио ведску мудрост и ратнички (кшатријски) кодекс и цивилизацијски се срзоао, и чијим се именом називају и жито, шаргарепа, смола, мирисава смола, врста завесе, морска со, једна врста житарице, застор, посебна врста одеће или вео, дакле и народ трговаца, познати као астролози, не воле миро (миртину смолу), а воле лук (који ведска култура не сматра храном нити зачином), као и дивље урме, бибер и олово, имају своје посебно писмо и неки од њих брију кроз главе, а њихове девојке узимали би краљеви Индије у свиту, нарочито да брину о луковима и тобо(л)цима, синоним за људе који једу месо у негативном смислу/ждеру месо, за отприлике *месоздрске варваре*, касније и за странце, хеленистичке Грке и хеленизовано становништво, Европљане и Муслимане = у ужем смислу антички Јонци/јонски Грци, а у ширем смислу већина античких Грка, обухваћена тзв. *јонском сеобом* (уз сигурно још и друге античке малоазијске народе), тј. то би – територијално – били данашњи Турци ☐ на старогрчком *Iawones*, *Iaones*, *Iōnes*.⁸

○ *Касе/Каси/Кашани* (деван./санскрт. *кхасāḥ*, *кхашāḥ*) – ведска варварска група народа (који можда спадају међу оне ратничке народе што су одбацили ведску мудрост и ратнички/кшатријски кодекс и цивилизацијски се срзоали), који сви имају ћосаву или мање космату горњу усну, чешу се (од непрања?) и миришу се једном врстом мириса по њима названом, код којих расте једна врста луковике, а пре свега опијатски мак, од којег се прави опијум, и чији потомци могу бити и *ракшасе*, људождери = данашњи Монголи, Кинези и њима налични, отприлике тзв. *косооки* и *жутаћи*.⁹

○ *Паундре/Паундри/Паундријци* (деван./санскрт. *пāундрāḥ*, *пāундракāḥ*) – ведски варварски народ (који можда спада међу оне ратничке народе што су одбацили ведску

⁵ *Śrīmad-Bhāgavatam II* (2.4.18), *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 638, 2. (pulkasa, pulkaka, puklaka, pukkaka, pukaśa), 652, 1. (paulkasa), *Historischer Weltatlas*, 35, 36.

⁶ *Śrīmad-Bhāgavatam II* (2.4.18. & comm.), *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 145, 3. (ābhīra, ābhīrapalli, ābhīrapallī).

⁷ *Śrīmad-Bhāgavatam II* (2.4.18. & comm.), *Śrīmad-Bhāgavatam IX* (9.20.30), *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 242, 1. (kaika, kaik), 1231, 3. (sumbh, sumbha), 1084, 1, 2. (śumbh 2, śumbha, śumbhadeśa).

⁸ *Śrīmad-Bhāgavatam II* (2.4.18. & comm.), *Śrīmad-Bhāgavatam IX* (9.20.30), *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 848, 1-2. (yavana 5, yavanadeśa, yavanadvīṣṭa, yavanamuṇḍa, yavanācārya, yavaneṣṭa, yavanaka, yavanānī), 416, 2. (javanikā), 274.1. (kāmoja), *Introduction to the history of the Indo-European languages*, Sofia, 160.

⁹ *Śrīmad-Bhāgavatam II* (2.4.18. & comm.), *Śrīmad-Bhāgavatam IX* (9.20.30), *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 338, 3. (khasa, khasakanda, khasatila, khasaphalakṣīra, khasabīja, khasātmaja, khaśa).

мудрост и ратнички/кшатријски кодекс и цивилизацијски се срзали), код којих расте шећерна трска бледосламне боје од које добијају шећер, можда су беле масти (попут беле морске шкољке за пухање или те њихове беле шећерне трске) и можда синоним за људе беле коже = можда данашњи *Бихарци* у индијској покрајини *Јужни Бихар*.¹⁰

○ *Шаке/Шаки/Шакијци* (деван./санскрт. *шакāх*) – ведски варварски народ или група народâ (који можда спадају међу оне ратничке народе што су одбацили ведску мудрост и ратнички/кшатријски кодекс и цивилизацијски се срзали), можда беле коже = можда историјски Индо-Скити (и поред њих Татари) ■ (у том случају) на старогрчком *Sakai* [чит. саке, сакаи], на латинском *Sacae* [чит. саце, сакај] или *Sagae* [чит. саге, сагај].¹¹

○ *Ќдре/Ќдри/Ќдрани* (деван./санскрт. *ѡдрāх*) – ведски варварски народ (који можда спада међу оне ратничке народе што су одбацили ведску мудрост и ратнички/кшатријски кодекс и цивилизацијски се срзали) = можда (или неким делом историјски) данашњи *Орије/Оришани* у индијској покрајини *Ориса*.¹²

○ *Дравиде/Дравиди/Дравидњани* (деван./санскрт. *дрāвидāх*) – вероватно неким делом ведски варварски народ (који можда спада међу оне ратничке народе што су одбацили ведску мудрост и ратнички/кшатријски кодекс и цивилизацијски се срзали), чијим се именом зове један одређени број, биљка, кардамон (кардамум) ситније сорте, врста куркуме, врста соли, једна упанишада и један музички термин, имају своје посебно писмо = вероватно неким делом, историјски, данашњи дравидски народи, њих 5 на броју: *Андре/Андри/Андријци* (деван./санскрт. *андхрāх, āндхрāх*),

Карнатакe/Карнатaки(-ци)/Карнатaњани (деван./санскрт. *карнāтакāх*),

Гурјаре/Гурјари/Гурјарци (деван./санскрт. *гурјарāх*), *Тајлангe/Тајланги/Тајлангијци*

(деван./санскрт. *тāилаиᅅāх*) и *Махаритре, Махаритре/Махаритри,*

Махаритри/Махаритријци, Махаритрани (деван./санскрт. *махāритрāх,*

махаритрāх) који говоре петорна главним дравидским језицима: *тамилским, телугу,*

канарским, малајаламским и тулу.¹³

○ *Камбоџе/Камбоџи/Камбоџани* (деван./санскрт. *камбѡџāх, кāmбѡџāх*) – ведски варварски народ (који можда спада међу оне ратничке народе што су одбацили ведску мудрост и ратнички/кшатријски кодекс и цивилизацијски се срзали), чијим се именом зове једна шкољка, врста слона, посебна коњска пасмина, четири биљке, врста мимозе, врста беле мимозе и сорта дрвета, брију кроз главе и то је провербијално познато, а неке од њихових жена су у култу Дурге = данашњи Камбоџани.¹⁴

○ *Параде/Паради/Парађани* (деван./санскрт. *пāрадāх*) – ведски варварски народ (који можда спада међу оне ратничке народе што су одбацили ведску мудрост и ратнички/кшатријски кодекс и цивилизацијски се срзали) = под великим знаком питања и само по сазвучности, то би били историјски *Парти/Парђани*, тј. – територијално – данашњи Иранци.¹⁵

○ *Пахлаве/Пахлави/Пахлавци* (деван./санскрт. *пахлавāх, пахнавāх, паллавāх*) – ведски варварски народ (који можда спада међу оне ратничке народе што су одбацили ведску мудрост и ратнички/кшатријски кодекс и цивилизацијски се срзали) и никад не брију

¹⁰ *Śrīmad-Bhāgavatam IX* (9.20.30), *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 650, 3. (paunᅇra 1, paunᅇravardhana, paunᅇdraka).

¹¹ *Śrīmad-Bhāgavatam IX* (9.20.30), *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 1045, 3. (śaka), C. T. Lewis, C. Short, *A Latin dictionary*, Oxford, 1969, s.v. *Sacae*, *Hrvatski etimološki rječnik*, 21.

¹² *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 1045, 3. (śaka), 650, 3. (oᅇra, oᅇradeśa).

¹³ *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 1045, 3. (śaka), 501. 2. (draviᅇa, drāviᅇa, draviᅇagaᅇᅇaka, draviᅇopaniᅇad, drāviᅇabhūtika, drāviᅇalipi, drāviᅇᅇaka), 799, 3. (mahāraᅇᅇtra), 142. 1. (āndhra).

¹⁴ *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 1045, 3. (śaka), 253, 1. (kambᅇja, kambᅇjamuᅇᅇa), 274. 1. (kāmboja, kāmbojaka, kāmbojinī).

¹⁵ *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 1045, 3. (śaka), *Hrvatski etimološki rječnik*, 20.

браду (као знак осуде) = можда историјски Персијанци (чији се језик у средњем веку зове *пахлави*) или, пак, Парти/Парћани, тј. то би – територијално – били данашњи Иранци (чији се последњи (шахин)шах звао *Реза Пахлави!*).¹⁶

○ *Ч̣ине/Ч̣ини/народ Ч̣ин* (деван./санскрт. *ч̣инāх, ч̣инāх, *ч̣иннāх, ч̣инакāх, ч̣инакāх, *ч̣инāкāх*) – ведски варварски народ (који можда спада међу оне ратничке народе што су одбацили ведску мудрост и ратнички/кшатријски кодекс и цивилизацијски се срозали), чијим се именом зове врста јелена, две биљке, врпца (врвца), ам, барјак, олово (три, можда четири речи!), врста тикве, врста камфора (две речи), челик, врста одеће (две речи), минијум (црвени оловни оксид), дрво крушке, свила и одећа од свиле, (зачин) фенел (две речи) и извесна врста моралистичке филозофије, дакле народ трговаца и свилара, окренут материјалном напретку и извесном морализму = Кинези.¹⁷

○ *Д̣араде/Д̣аради/Дарадијци* (деван./санскрт. *дарадāх, дарададах, дараддāх, дараддадах, д̄арадāх*) – ведски варварски народ (који можда спада међу оне ратничке народе што су одбацили ведску мудрост и ратнички/кшатријски кодекс и цивилизацијски се срозали), чијим се именом зове врста отрова, жива, минијум и цинобер, вероватно народ који је сакупљао природне сировине, минимално их прерађивао те продавао = данашњи *Дарди* који живе у Авганистану, Пакистану (изнад Пешавара) и Индији и који говоре *дардским језицима* (прелазним језицима између индијских и иранских), од којих је најпознатији *кашмирски*.¹⁸

§ 2. Срб(љ)и на деванагарију (санскрту)

○ *С̣арбе/С̣арби/Сарбијци* (деван./санскрт. **сарбхāх*) – претпостављено име Срба у индијској прапостојбини, јер српско се име не да̄ скроз протумачити словенским кореновима/језичким средствима, него једино староиндијским, што је васпостављено и према обавештењу хеленистичког грчког географа *Птолемјаја/Птоломéја* који Србе (хелен. (којн.) грч. *Serboi, Sirboi* [чит. серви, сирви; сербои, сирбои]) преводи као *главобије*, при чему почетно *сар-* значи „глава, рог“, а завршно *-бхāх* значи „бити, ударати, бој бити“, отприлике *они који се боре главом/роговима* (шта год то значило). Има посведочен један ведски варварски народ по имену *С̣арне/С̣арни/Сарнијци* (деван./санскрт. *сарпāх*), који је одбацио ведску мудрост и ратнички (кшатријски) кодекс и цивилизацијски се срозао, *налик змијама, гујама и гмазовима* (шта год то значило), и чији мушкарци (као знак осуде?) никад не брију браду и можда су то – судећи по непрецизном бележењу гласова: староперс. *Parθ-* [чит. парт^x-] „Парти/Парћани“ > деван./санскрт. *п̄арадāх* „истог значења“ – управо Срби!¹⁹

Овај претпостављени облик деван./санскрт. **сарбхāх* почетним **сарбх-* у потпуности одговара најстаријем облику српскога имена, а то је (збирно) *Срб*, док је земља (опет збирно) *Србље*, а облици *Србин*, *Срби*, односно *Србаљ*, *Србљи* и *Србљин* јесу накнадни, али су исто тако древни, тј. прасловенски, односно јужнословенски.²⁰

¹⁶ *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 1045, 3. (śaka), 612, 3. (pahlava), 610, 2. (pailava), *Hrvatski etimološki rječnik*, 20.

¹⁷ *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 1045, 3. (śaka), 399, 2. (cīna, cīnakarkaṭikā, cīnakarpūra, cīnaja, cīnaraṭṭa, cīnariṣṭa, cīnarajaputra, cīnavaṅga, cīnasicaya, cīnāñśuka, cīnākarkaṭi, cīnācāraprayogavidhi).

¹⁸ *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 1045, 3. (śaka), 470, 1. (darada), 476, 1. (dārada), *Hrvatski etimološki rječnik*, 18-9.

¹⁹ *Hrvatski etimološki rječnik*, odr. *Srbin*; 20. *Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary*, 1184, 1. (sarpa), 612, 3. (pahlava).

²⁰ *Hrvatski etimološki rječnik*, odr. *Srbin*, Р. Бошковић, *Србљи и Срби*, у: *Основи упоредне граматике словенских језика*, Београд, 2000, 415-8.

Значајно је рећи и то да у етимолошкоме смислу постоје:²¹

- 1) генерално у јужнословенским језицима речи које имају себи директно корадикалну (коренски сродну) реч једино у деванагарију (санскрту), нпр. *мрав* (старије **МРАВЪ* [чит. мрав'] и **МОРВЪ* [чит. морв']) — истог корена: деван./санскрт. *вармах* „мрав“.
- 2) генерално у словенским језицима речи које имају себи директно корадикалну (коренски сродну) реч једино у деванагарију (санскрту), нпр. *лој* + мак. и буг. *лој*, словен. *lój*, чеш. *lůj*, словач. *loj*, пољ. *łoj*, рус. *лой*, укр. *луй* (старије **ЛОЈЪ* [чит. лој']) — истог корена: деван./санскрт. *лајах* „упијање“ и *рајах* „струја“, литв. *āt-lajis* „из-лив“.
- 3) генерално у јужнословенским језицима речи које имају себи директно корадикалну (коренски сродну) реч генерално у деванагарију (санскрту), нпр. *роб* + мак. и буг. *роб*, словен. *roḃ*, чеш. *rob* (старије *РОБЪ* [чит. роб'] и *ОРБЪ* [чит. орб']) — истог корена: деван./санскрт. *арбхах* „мален, слаб, дечарац“, јерм. *orb* „сироче“, лат. *orbis* „осиротео, сироче“, а можда је ово заправо подунавскословенска реч.
- 4) генерално у словенским језицима речи које имају себи директно корадикалну (коренски сродну) реч генерално у деванагарију (санскрту), нпр. *осам* + мак. *осум*, буг. *осем*, словен. *óset*, чеш. *osm*, словач. *osem*, пољ. *osiem*, рус. *восемь*, укр. *висимь* (старије *ОСМЪ* [чит. осм']) — истог корена: деван./санскрт. *ацтамах*, кашмир. *aṭhyum*^u, прус. *asmis*, староир. *ochtmad*, гал. *oxtumetos*, све у значењу „осми“.
- 5) генерално у словенским језицима позајмљенице из неког од старих иранских језика, нпр. срп. *рај* + мак. и буг. *рај*, словен. *raǰ*, чеш. *raǰ*, рус. *рай* (старије *РАИ* (**РАЈЪ*) [чит. рај']) < скитско-сарм. *rāy-* [чит. ráj-] „богатство, срећа“.
- 6) генерално у јужнословенским језицима позајмљенице из неког од старих германских језика, нпр. хрв. *осао*, *осал*, *осел* (генит. *осла*) „магарац“ + словен. *ósel* и (ширењем са јужнословенског подручја) чеш. *osel*, словач. *osol*, пољ. *osiol*, рус. *осёл*, украјин. *осел* (старије *ОСЪЛЪ* [чит. ос'л']) < старогерм. *asiluz* „магарац“, а можда и од лат. *asinus* „магарац“.
- 7) генерално у словенским језицима позајмљенице из неког од старих германских језика, нпр. *кнез* + мак. и буг. *кнез*, слов. *knēz*, чеш. *kněz*, словач. *kňaz*, пољ. *ksiądz*, рус. и укр. *князь* (старије *КЪНАЗЪ* [чит. к'не"з']) < старогерм. *kingaz* „краљ“.

С друге стране, пронаћи у српском речи које имају себи директно корадикалну (коренски сродну) реч једино или генерално у деванагарију (санскрту) или, пак, пронаћи у српском (а и на нивоу јужнословенских језика) позајмљенице из неког од старих иранских језика – као неку врсту језичкога доказа „ексклузивне“ етничке сродности Срба и, да тако кажемо, Индоиранаца – врло је тешка или скоро немогућа работа, док, позајмљенице из неког од старих германских језика не постоје у српском, а да их нема макар у још некоме јужнословенском језику. Укратко, **ЈЕЗИК СЕ У МАЛОЈ МЕРИ И СА ОПРЕЗОМ МОЖЕ УЗЕТИ КАО ЕКСКЛУЗИВАН, ЈЕДИНСТВЕН И ЈЕДАН ЈЕДИНИ ДОКАЗ ЗА ПРАДАВНО ПОРЕКЛО БИЛО КОГА НАРОДА!**

Но, ако свему гореизреченоме додамо сведочење византијског цара и ерудите Константина Порфирогенита (X в) да су се Срби и Хрвати (у некој врсти заједништва или симбиозе) у VII веку заједно доселили на Балкан у другом великом словенском налету (први беху полапски Словени, нпр. *Дуљеби*, *Гламочи* и сл.), и то су се доселили из *Бојске земље*, тј. негде од границе данашње Пољске и Чешке (при чему би Срби били са пољске, а Хрвати са чешке стране),²² притом Хрвати су (заједно са *Сарматима!*) дефинитивно иранског порекла (староиран. *Hr-vat* = „који има женâ“, *Sar-*

²¹ *Hrvatski etimološki rječnik*, odr. *mрав*, *loj*, *rob*, *osam*, *raj*, *osao*, *knez*; *Proto-Celtic-English dictionary*, odr. *morwi-*.

²² Ж. Вељковић, *Ко су Тулмаци/Талмаци и Рушани код Порфирогенита?*, АРХЕ, Београд. 2005.

mat = „под влашћу женâ“),²³ а у Ирану је посведочена област под именом *Сирбистан*, можемо закључити следеће: СРБИ СУ ПОРЕКЛОМ ИЗ ИНДИЈЕ, А ХРВАТИ ИЗ ИРАНА. СЕОБОМ, СРБИ СУ ДОШЛИ У ДАНАШЊИ ИРАН И ВЕРОВАТНО ТУ СТУПИЛИ У НЕКУ ВРСТУ ЗАЈЕДНИШТВА СА ХРВАТИМА. НАКОН ТОГА, СЕОБОМ, НАШЛИ СУ СЕ МЕЂУ МАСОМ СЛОВЕНА И ТАКО СУ СЕ ПОСЛОВЕНИЛИ. ДАЉОМ СЕОБОМ ПРИСТИГЛИ СУ И ДО ГРАНИЦА ДАНАШЊЕ ПОЉСКЕ И ЧЕШКЕ, ОДАКЛЕ СУ СЕ ДОСЕЛИЛИ НА ДАНАШЊЕ ЕТНИЧКЕ ПРОСТОРЕ У СЕДМОМ ВЕКУ.

§ 3. Аријци/Аријевци

○ *Аријци/Аријевци* (деван./санскрт. *āryāx*) – име за припадника ведске/ариј(ев)ске цивилизације, не етнички или друштвени, већ духовно идејни појам пошто означава „духовно напредне/цивилизоване људе“ који не једу месо, уздржавају се од секса и опијата, не коцкају се и имају високе моралне и духовне стандарде. Ово су име – по пореклу, али скоро у потпуности духовно незаслужено – носили и носе разни историјски и савремени народи и државе: стари Иранци (*Арија*), једно међанско племе (*Арија-занту*), династија персијских царева (*Арија Арија-читра*), Алани (*Алани*, старије **Аријани*), Иран и Иранци (*Иран*, старије *Еран*) и можда Ирска и Ирци (*Еире*).²⁴

Вјаса, записивач Вџа (← 3.000)

§ 4. Где се сви ови народи помињу и шта се из тога да закључити?

Као што смо горе парцијално саопштавали, набројани народи помињу се као *неариј(ев)ски*, ведски варварски народи, већином ратнички, који су одбацили ведску мудрост или ведски ратнички (кшатријски) кодекс и цивилизацијски се срозали. То практички значи да су почели да једу месо, да имају секс када им се прохте, да узимају опијате, да се коцкају, да буду аморални и да се боре без икаквог морала и обзира према нејакима или друштвеним нормама, напоследку да немају или не воде (активан) духовни живот, тј. постали су (активни) материјалисти, полу-верници, квази-верници, полу-неверници, секташи, магијаша или атеисти. Стога су и морали бити замољени или, пак, нагнани да напусте ведски/ариј(ев)ски цивилизацијски домен духовно

²³ *Hrvatski etimološki rječnik*, одр. *Hrvat*.

²⁴ А.С. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda, *Bhagavad-Gītā kakva jeste*, Vaduz, 1991, 2.46. & comm., В. Станишић, *Увод у индоевропску филологију*, Београд, 2006, 39-40, М. Coulson, *Teach yourself Sanskrit*, New York, 1992, xiii.

напредних људи и високих моралних и духовних стандарда и то је била једна од дужности ведског/ариј(ев)ског ратничког сталежа, *кишатријá*, да – у случају да проповедање или дипломатија оману – они војном силом истребе кукољ из жита са што мање жртава, али не избегавајући борбу када и ако су изазвани. Дакле, строго и потенцијално смртоносно, али самилосно и не хотећи да пролију ичију и иједну кап крви.

Ови и овакви неариј(ев)ски народи, групе народа и чак расе у ведској се књижевности појављују обично тамо где им је на неки начин и место – у списковима неариј(ев)ских групација које су војном силом потеране или протеране из матице или, пак, покорене када би ту исту матицу напале, или се, напослетку, тек помену као такве какве јесу, али се уза све то дају и моралистички и духовни савети како да од неариј(ев)аца поново буду ариј(ев)ци! Од таквих спискова ја сам обрадио следећа три, које ћемо дати у преводу оригиналних санскртских строфа/дистиха (парафразирам):

● „*Кираћани, Хуни, Андријци, Пулинћани, Пулкашани, Абирјани, Сумбијци и Јаванци*, припадници расе *Káshanā* и сви редом остали који су у грех заглибили – могу врло брзо да ишчисте и прочисте своје постојање и духовно се издигну и уздигну само ако прихвате духовно и морално вођство оних који су своје животе посветили Све-вишњој Божанској Личности, Извору свег морала, а Свевишњи Бог јесте најмоћнији и итекако способан и вешт да свакога избави! Стога, и ја и ви, одајмо му сада своје поштовање у најдубљој понизности и скрушењу!“ (Багавата-пура́на 2.14.18).²⁵

● „Кад је краљ-светац махараџа *Бáрата* био на походу с намером да утврди и васпостави ведске/ариј(ев)ске принципе васколиког живљења, вратио је у њихово свето окриље – што прихватањем покорности, што ратом и смрћу краљевá-војсковођá и њихових војскú – све редом *Кираћане, Хуне, Јаванце, Паундријце, Кáнћане (Сумбијце), Кáшане и Шакијце*. А они беху духовно нецивилизовани и дубоко противни ведским принципима живљења и деловања и свеколикој ариј(ев)ској култури, где доминирају духовно напредни свештеници-научници (*брамане/брамíни*) и њихови духовно узвишени принципи.“ (Багавата-пура́на 9.20.30).²⁶

● „*Шакијци, Паундријци, Óдрани, Дравићани, Камбоџани, Јаванци, Параћани, Пахлавци*, народ *Чин, Кираћани, Дарадијци и Кашани* су цивилизацијски срозани ратнички народи и носе имена по пределима где бораве“.²⁷

Шта нам ведска књижевност још вели на тему духовног и моралног просветљења ових и оваквих народа, групá народá и расá? – Један доста познат стих (Багавата-пура́на 2.7.46) каже (парафразирам):

тѐ вáи видантј атитáранти ча дѐва-мáјáм стрū-шўдра-хўна-шабарá апи пáпа-цўвáх |
јадј адбхута-крама-пáрáјана-шўла-шикцáс тирјаг-џанá апи ким у шрута-дхáраңá јѐ ||

„Чак и у оквиру групацијá за које скоро да нема наде јер генерално воде грешан и испразан материјалистички живот, поименце међу женама, радничком класом, Хунима, односно свим планинцима (деван./санскрт. хўнáх), и Сибирцима, односно свима што живе по снегу и леду (деван./санскрт. шабарáх), или чак међу животињским светом и

²⁵ kirata-hunandhra-pulinda-pulkasa abhira-sumbha yavanah khasadayah / ye`nye.cha papa yad apashrayashrayah sudhyanti tasmai prabhavishnave namah //.

²⁶ kirata-hunan yavanan paundran kankan khashan chakan / brahmanya-nripansh chahan mleccchan dig-vijaye `khilan //.

²⁷ Monier-Williams Sanskrit-English Dictionary, 1045, 3. (śaka): "in Mn. x, 44, they are mentioned together with the Paundrakas, Oḍras, Draviḍas, Kāmbhojas, Javanas or Yavanas, Pāradas, Pahlavas, Cīnas, Kirātas, Daradas, and Khaśas, described by Kullūka as degraded tribes of Kshatriyas called after the districts in which they reside."

птицама, ако има таквих душâ да су срцем одане идеји Бога и Божијем путу, оне и поред свега могу да сазнају и спознају духовну науку о Богу и да се ослободе из канџи илузија овога света – тако што ће се предати духовно пречистим посвећеницима Господњим и следити њихове светле примере у преданом служењу Господу!“

Другим речима, само најузвишенији светац може избавити најпалије међу најпалијима. Какав је, сходно *ведској књижевности*, такав светац међу свецима? – Он, првенствено и пре свега, говори једино и само на основу веродостојних ведских извора, односно цитатâ из веродостојних ведских списа, све по принципу (сходно изворној философији *санкје*, духовне науке) јединог сигурног начина спознаје Оностраног Апсолута – чувења (деван./санскрт. *шабда(х)*) шта Апсолут има да нам каже било директно или индиректно, и то најпрво и пре свега кроз свете списе, а потом кроз свеце и кроз духовника/духовног учитеља (деван./санскрт. *гуру-сâдху-шâстра(м)*) и ово се зове деван./санскрт. *шабда-прамâнах*, веродостојни духовни закључак добијен из списа које је Апсолут од искона објавио овоме свету и свим људима у њему, дакле, једна врста непропадљивих принципа да се ходи стазом Духа без обзира на то верује ли се у постојање Духа или не и следи ли Га се на овај, онај или неки тамо други начин.

Поред свега тога, најузвишенији светац међу свецима је, према *ведској књижевности*, покретни океан девоције и Љубави према Апсолуту (Господу Богу) и непресушан извор милостивости према палим душама, које ваља надахнути на самоспознају, односно на Стазу Духа, духовни живот. У том смислу, постоји стих на деванагарију (санскрту) (*Гурваштака*, 8) који вели (парафразирам):

јасја-прасâдâд бхагават-прасâдô јасјâпрасâдân на гатих кутô' пи |

„Једино милошћу таквог свеца над свецима достиже се и постиже права и дубока Милост Господња! Стога, без милости свеца над свецима – зар игде и икад може бити праве самоспознаје, тј. постизања места код Господа Бога, *о деснују Отцу?*“

Друга једна строфа на деванагарију (санскрту), звана *гуру-пранама*, додатно појашњава (парафразирам):

ô³м̐ ацњâна-тимирандхасја цњâнâњцана-шалакаја |
чакшур унмîлитам̐ јена тасмâи шрî-гураве намах ||

„Цео је свет рођен у најдоњој и најдубљој тмини духовног незнања. Али, боголики и блажени (духовни) учитељ и светац над свецима свима и свакоме отвара очи и оживљује очињи вид, помазујући очи узвишеном помашћу Знања.“

У томе смислу и у смислу свега горе изреченог, ја вам од срца поклањам други део деветог певања *Бâгавата-пурâне* или *Бâгаватама* (енциклопедије васколике ведске културе), у коме се и јавља горе помињани стих (9.20.30) што говори о ведским варварским народима. Желим вам, дакле, свима срећно читање и пуно уживања у подизању свеумне праšине са ведске/ариј(ев)ске древности и старине!

